

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

12. Quomodo homo se habeat erga Deum per amorem illum perfectiorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

7. Aliud ab Imperatoris in duos milites dispari affectu.

tiam auget, & ad beneficia conferenda vehementer excitat. An non usu venire videmus, ut Imperator aliquis generosum militem, sibi obsequentissimum, & gloriae suae amplificandae cupidissimum pluris faciat; quam alios milites quinquaginta, qui non plus habent vitae & virium, quam ut pedibus recti consistant? Ita saepe contingit ut Deus pluris faciat hominem perfectissimi amoris perstudiosum, quam centum alios, quos inter inferioris amoris, quem obligationis dicunt, limites ignavia & laboris fuga miserè detinet. Cum igitur ex amore illo perfecto plus gloriae Deo, nobis plus gratiae, & ipsa operandi consuetudine plus facilitatis & voluptatis accedat, stimulandus, & excitandus est animus, ut ad istam amoris perfecti possessionem acquirendam, nihil laboris, & industriae praetermittat.

C A P. XII.

Quomodo homo se habeat erga Deum per amorem illum perfectiorem.

1. Perfectio- ris amoris res vestigia

VT in hoc puncto diluoidè procedam, statui Angelicum Doctorem ducem sequi, qui post Philosophum de amore amicitiae

differens dicit, cum, qui hoc perfecto amore alterum complectitur, erga amatum quintupliciter se habere. 1. Vult eum esse & vivere. 2. Vult ei bona. 3. Operatur bona ad ipsum, sive ipsius causa. 4. Convivit ei delectabiliter. 5. Concordat cum ipso, & de iisdem delectatur, & tristatur. Videmus nunc quantum huic doctrinae usus & experientia patrociantur. Habet aliquis singularem amicum in urbe distat commorantem, si inde aliquis veniat, continuo ex illo inquirat, 1. An amicus suus valeat, si apud illum bene se habeant omnia. 2. Si prosperè cedant illi negotia, si apud suos gratia valeat, si honoribus, si Magistratu aliquo auctus sit, si opibus floreat, si opulentam aliquam hereditatem adierit; si omnia secundis ventis fluere intelligit, effertur gaudio, & meliora etiam vovet. 3. Ubi intelligit ipsum operam suam ad aliquid exposcere, id confestim ex animo aggreditur, non laboribus, non discursibus per urbem, non sumptibus parcit, non sollicitandis alijs etiam cum periculo repulsae abstinet, utq; ad negotia amici peragenda sit expeditior, suorum ipse negotiorum cursum interruptit. 4. An non brevi eò venturus sit interrogat, dicitque nihil eius praesentia aspectuque dulcius posse sibi accidere: si venturum intelligit, tum demum gestit laetitia, de

2. 2. q. 25. a. 7. 2. In amico adubrata.

die seiscitur, obviam aliquot ab urbe passibus procedit, in amplexu adventantis irruit, dissuaviatur, domum festinus deducit, omni, quo potest, apparatu excipit, convivia instruit aliosque propinquos, ut in communicationem lætitiæ veniant, invitat, omnes exhilarandi amici vias excogitat, fabulis dies conterit, familiæ suæ negotiorumque statum aperit, omnia illi offert, & suarum opum velut dominum constituit: apud se quam diutissime potest, retinere adlaborat; invitissimè tandem à se muneribus donatum dimittit.

5. Denique mira est inter utrumque judiciorum voluntatumque consensio, mira in idem conspiratio, ut unus animus in duobus corporibus habitare videatur.

3. Hujusmodi amicos probant, & laudibus efferunt homines; quia tamen plerique mortalium amicitias suas utilitate aut voluptate metiuntur, idcirco rariores sunt: At illa quæ nos Deo conjungit amicitia, ut sincerissima, & detaxatissima, ita ab omni commodo proprio remota est quam longissimè, & in illa ipsdem passibus & gradibus procedamus oportet, quos supra quinario numero comprehendimus: 1. Velimus illum esse, & vivere, & de tot bonorum tranquilla æternaque possessione, congratulemur. 2. Velimus illi bona, hoc est divinæ gloriæ amplifi-

cationem, quam nullius boni e-gens in bonis tamen suis numerat. 3. In hoc gloriæ augmento procurando, labores, opes, vitamque ipsam impendamus. 4. Versemur cum illo per lubenter, & exercitationibus mentis, quæ cum illo nos conjungunt, consuescimus. 5. Denique nos ad eius voluntatem penitus conformemus, & quæ ei placita sunt, lubentes sequamur. Hæc omnia in Paulo Apostolo perfectissimi amoris exemplari luculentis expressa vestigijs relegamus. 1. Admirantis & congratulantis animi sunt illa verba; *O altitudo divitiarum, & scientiæ Dei.* 2. Optantis bona sunt ista; *Regi sæculorum immortalis, & invisibili soli Deo honor & gloria.* 3. Operantis bona amici, gratiæ sunt verba longam laborum seriem complexa, quos ipse propagandæ divinæ gloriæ gratiæ generosè multas inter gentes exantlavit: *in laboribus plurimis, &c.* Cumque omnes eius Epistolæ sint velut amoris perfectissimi codicilli, has sparsim amoris conditiones complectuntur. 4. Quam verò cum Deo delectabiliter conversabatur, cum dicebat: *Nostra autem conversatio in caelis est*: cum in itineribus Christum semper sibi præsentem habebat, & cum illo per elevationem mentis & orationem agebat familiariter. *Sine intermissione orantem.* 5. Con-sensionem, conspirationem voluntatum

4.
A S. Pau-
lo.

tatum quis requirat in amico, qui animam ipsam cum amico non tam commutasse quàm transformasse videtur: *Vivo ego*, inquit, *jam non ego, vivit verò in me Christus.*

5.
A Sancto
Francisco
Xaverio.

Age ijsdem vestigijs Heroicum S. Francisci Xaverij erga Deum amorem consecemur. 1. Quantum ille Deo beatum illud esse & vivere, omni bonorum genere cumulatifissimum exoptat, qui cum in illa contemplatione mentis aciem defigit, tantà voluptate circumfluit, ut illam capere non possit & exclamet, *Satis est Domine, satis est.* 2. Quàm optat Deo bonorum si fieri potest incrementa, qui sui quodammodo oblitus, in id unum omnes curas cogitationesque convertit; qui, dum navis ex Europa in Indiam appellit, id tantum interrogat, an per animarum conversiones aliosque Societatis Jesu conatus fiat aliqua ad Dei gloriam accessio, & dum fieri intelligit, cum lacrymis exclamat: *Est quod amantissimo Domino IESU inde congratulemur.* Quantum pro amplificatione divinæ gloriæ, animarumque salute, quæ duo gratissima Deo esse sciebat, laborum exhausterit, quot terras peragravit, quod maria navigarit, quot gentes & quàm incultas & barbaras aggressus sit, quot vitæ pericula adierit, quis dicendo percenseat? Huic desiderio Dei sui amantissimi res agendi

& augendi mundus unus non erat satis, non periculorum, laborumque ilias, quin potius voces istæ non semel ex ejus æstanti pectore erumpentes audiebantur, *Amplius, amplius.* 4. Quam verè cum Deo consuetudinem familiaritatemque coluerit, & dies hominibus permistus ac noctes ab illis seiunctus, quàm amicâ cû Deo tractatione consumpserit, testantur illi, qui temporibus istis in aère suspensum, & lumine circumfulgentem conspexere. 5. Quomodo verò idem velle & nolle, qui amicitia est character singularis, cum Deo semper habuerit; id eius vita, id minimus voluntatis divinæ nutus, cui continuò se conformabat, testantur; id illa vox, quam continuò ferè habebat in ore, dilucidè probat: *Deus cordis mei:* quasi cor ipse non haberet, sed quantum quantum est, Deo totum consignasset. Plurimos alios similes Heroës, & amoris perfectissimi antesignanos proferre possem in medium, sed sufficiat unum è nascente Ecclesia, alterum ex adulta jam vel potius consenscente produxisse.

CAPUT XIII.

De primo gradu Amoris perfectioris, qui est velle Deo bona quæ possidet.

1.
Deo à nobis nihil boni accedit.

Videri posset fortassis alicui hæc disputatio super vacanea: Deus enim ipse suum bonum est, nec imminutionis capax, nec augmenti, & tamen nullus sit, qui illi de tanta felicitate gratuletur, imò sint qui invident, nihil tamen inde Deo decederet, & quamvis millies per diem magno mentis nisu ardoreque animi homo aliquis Deo bene velit, & de tanta, quam totâ æternitate possidet, bonorum affluentia gaudeat, nulla inde in bonis Deus incrementa accipiet: ut quid ergò, ut Deo gratificetur aliquis, in istis congratulationibus tantum temporis studijque consumere? Qui ita loquuntur, Amoris ignorant ingenium & indolem: qui dum amantem cum re amata ita conjungit, ut è duobus unum efficiat, facit etiam ut bonum amici suum existimet, & tantum, vel etiam amplius, de bono amici lætetur, quàm de suo.

2.
Tamen nobis laudandus exemplo Reatorum.

Quid quæso agunt beati illo cives? in quo magis cum incredibili voluptate, potissimum occupantur, quàm ut congratulabundi Deo dicant: *Benedictio, & claritas, & sa-*

pietas, & gratiarum actio, honor, virtus, & fortitudo Deo nostro in secula seculorum. Amen & quid est quod sæpius ingemunt, qui erant, qui est, quàm quod Deo de tanta bonorum affluentia ex eius naturâ promanante lætitiâ hauriant inenarrabilem: eisque contingat, quod aliquando fideli famulo dicendum promisit Iesus Christus, *Intra in gaudium Domini?* Verè intrarunt in gaudium Domini, quia magno illo & interminabili lætitiæ & voluptatis Oceano, quo Deus ipse perfunditur, velut immerfi absorptique in voces congratulationis plenas, laudesque prorumpunt.

Atque hæc amantium Dei inter huiusce vitæ casus adversos familiaris est occupatio, quâ sese recreant reficiuntque, dum ab huius vitæ solitudine, ad illum bonorum omnium fontem properant, & ex illo hauriunt, quò malorum suorum obliviscantur. *Memor fui Dei, & delectatus sum*, aiebat David: sed & sponsa in Canticis amantium exemplar, in quibus præsertim suas delicias collocat, quàm in sponsi pulchritudine, cæterisque eius bonis deprecandis? *Ecce tu pulcher es dilecte mi.* & ille Salomonis Pater, dum canit: *Speciosus formâ præ filiis hominum; diffusa est gratia in labijs tuis.* Quid quærit aliud, quàm illo gratulatorio Epithalamio sponso gratulari, & cum illo

3.
Et proborum in adversis.

de